
99-5-RE

CAUSA 99-5-RE

Número de registre: 127-1999. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 18 DE SETEMBRE DE 1999

BOPA núm. 54, del 22 de setembre de 1999

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 9 de juliol de 1999 pel Sr. Emili Campos Arauz, representant processal del Sr. Josep Rossell Vidal, mitjançant el qual interposa recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional de data 2 de juliol de 1999 sobre la inadmissió de la causa 99-5-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88, 95, 98 c) i 102 a);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 37.2, 38 i 94;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del dia 2 de juliol de 1999;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Vilanova Trias;

Antecedent únic

Amb data 9 de juliol de 1999, la representació processal del Sr. Josep Rossell Vidal va interposar davant aquest Tribunal un escrit de recurs de súplica contra l'aute d'inadmissió de la causa 99-5-RE de data 2 de juliol de 1999, sol·licitant la revocació de l'aute esmentat i l'admissió a tràmit del recurs d'empara formulat per aquesta representació processal contra l'aute de data 17 de març de 1999 dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Fonament jurídic únic

Aquest Tribunal Constitucional va establir ja en el seu aute de data 13 de novembre de 1995, pel qual no s'admetia el recurs de súplica presentat en el decurs de la causa 95-3-RE, un clar principi jurisprudencial en afirmar "En relació amb la pretesa vulneració de l'article 10.1 de la Constitució, el recurs de súplica no introdueix raonaments o causes diferents que puguin modificar el criteri d'aquest Tribunal i que van fonamentar el precedent aute d'inadmissió. Com assenyala l'article 3.1

de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, el Tribunal es troba sotmès únicament a la Constitució i a l'esmentada Llei". Aquest principi no ha canviat i afecta directament a la present causa. Efectivament, la representació processal del Sr. Josep Rossell Vidal insisteix punt per punt en el seu recurs de súplica que s'ha vulnerat l'article 10 de la Constitució i en concret "el dret al jutge ordinari predeterminat per la llei, el dret a la jurisdicció substanciada per un tribunal imparcial i el dret a un procés degut". Però el recurrent en súplica basa l'escrit en la repetició dels fets i dels arguments que ja va desenvolupar a bastament en el seu escrit de recurs d'empara de data 28 de maig de 1999, al qual aquest Tribunal Constitucional va donar una resposta jurídicament fonamentada en l'aute d'inadmissió de data 2 de juliol de 1999.

Aquest Tribunal, després de tornar a analitzar els fets i els arguments adduïts en la documentació de la present causa, i en constatar que en l'escrit de recurs de súplica no hi apareix cap raonament o element nou i diferenciat dels ja exposats en el seu dia, no troba cap motiu per modificar la seva decisió i considera suficient remetre's als raonaments i fonaments jurídics desenvolupats en el seu aute d'inadmissió. Efectivament, l'aute contra el qual s'ha recorregut, aclaria, davant els arguments d'aquesta representació processal, la relació amb el Govern del Sr. Pastor Vilanova abans de ser batlle, la naturalesa de la relació econòmica en tal situació i sempre abans d'accedir a la condició de batlle, les exigències que la llei marca per tal d'accedir al càrrec públic de batlle i les causes de recusació, i recollia també el raonament del Ministeri Fiscal pel que fa a l'argumentació del fet que no s'havia respectat el dret al jutge ordinari.

No obstant això, aquest Tribunal creu necessari precisar els tres punts següents:

Primer, la representació processal pot considerar un fet nou, la reiteració de la referència al cas del TEDH Piersack vs Bèlgica, que planteja el tema de la sospita sobre la imparcialitat del jutge. Però que una de les parts en un procés consideri que té elements per a tal sospita no és suficient per donar-li fonament probatori, puix que ni la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, ni el Ministeri Fiscal, ni aquest Tribunal en el seu aute d'inadmissió van retenir la validesa d'aquest argument. Ans al contrari, van donar resposta complida i argumentada a la sospita esmentada.

La segona precisió fa referència al punt núm. 5 de l'escrit de recurs de súplica, en el qual es diu literalment, després de citar tres sentències del Tribunal Constitucional espanyol i la ja esmentada del TEDH, que "en base d'aquests precedents Constitucionals el Tribunal Constitucional Andorrà es veu en l'**obligació** d'acceptar l'admissió del present recurs d'empara (...)" i conclou "Altres interpretacions o resolucions per part d'aquest Tribunal considerem que entren dintre de l'àmbit de l'**ambigüitat Constitucional**". Si bé l'ús de les analogies és legítim en el dret comparat, aquesta representació processal ho porta, segons la conveniència de la seva argumentació, fins a l'extrem d'adjudicar obligacions a aquest Tribunal sobre la base d'un concepte jurídic tan indeterminat com el de l'"ambigüitat constitucional". Ni el dret a la jurisdicció és el dret a obtenir una resolució favorable, ni les sentències d'altres jurisdiccions creen "obligacions" a aquest Tribunal Constitucional.

La tercera precisió abunda en el mateix sentit, perquè aquesta representació processal, en el seu punt núm. 6, per tal d'aclarir exactament el sentit de la seva argumentació anterior, arriba a l'extrem d'afirmar que "malgrat pertànyer aquests precedents a un Tribunal d'altre Estat i una institució supranacional, comparteixen amb l'Estat Andorrà una mateixa esfera geogràfica, cultural, econòmica i històrica que fa que els principis constitucionals consagrats en la nostra Constitució siguin els mateixos que els seus, **la qual cosa fa que l'autoritat dels mateixos hauria d'ésser suficient per a vincular aquest Tribunal**". Aquest Tribunal es troba obligat a posar en relleu la inconsistència jurídica de tal afirmació i reitera, una vegada més, que en l'exercici de la seva funció

jurisdiccional està sotmès només a la Constitució, a la Llei qualificada del Tribunal Constitucional i a la seva pròpia jurisprudència.

En conclusió, en no aportar l'escrit de recurs de súplica cap fet o raonament nou i diferenciat altre que la reiteració dels que haurien, suposadament, justificat en el seu dia la presentació del recurs d'empara, aquest Tribunal Constitucional ha de confirmar en la seva totalitat l'aute contra el qual s'ha recorregut i l'objecte del present recurs de súplica, i denega amb caràcter definitiu l'admissió del recurs d'empara.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre la pretensió continguda en el recurs de súplica, formulat per la representació processal del Sr. Josep Rossell Vidal i confirmar l'aute del Tribunal Constitucional de data 2 de juliol de 1999 en relació amb la causa 99-5-RE.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal del Sr. Josep Rossell Vidal, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el dia divuit de setembre de mil nou-cents noranta-nou.

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

President

Vicepresident

Joan Josep López Burniol François Luchoire

Magistrat

Magistrat